

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **TENNIS AGENS spol. s r.o.**, IČO 61172502
se sídlem Příčná 1892/4, Praha 1
zastoupen advokátem Mgr. Jakubem Hajdučkem
se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2025, č. j. 22035/25/5300-21444-713385,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno 18 dodatečných platebních výměrů Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 5. 2. 2025. Platebními výměry byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období červen až prosinec 2020, únor

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

až květen 2021, červenec až říjen 2021, prosinec 2021, červen 2022 a listopad 2022 a stanovena povinnost uhradit penále. Důvodem pro doměření daně bylo neprokázání fakticity zdanitelných plnění přijatých žalobcem v jednotlivých zdaňovacích obdobích od dodavatele RENE, s. r. o. (nyní v likvidaci).

2. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že daňové orgány doměřily daň, aniž by mu daly příležitost unést důkazní břemeno. Daňové orgány nikdy nevydaly výzvu podle § 92 odst. 4 daňového řádu (pozn. soudu: žalobce zjevně omylem uvádí odst. 3). Žalobce proto nepředložil své účetnictví ani jiné povinné evidence a záznamy. Daňové orgány tudíž nemohly unést své vlastní důkazní břemeno o tom, že (ne)předložené evidence jsou nevěrohodné, neúplné a neprůkazné. Žalobce následně nemohlo stíhat sekundární důkazní břemeno doložit pravdivost svých tvrzení.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobce uvedl, že daňové orgány postupovaly nesprávně, protože poté, co nereagoval na jejich výzvu k podání dodatečných daňových přiznání, nestanovily daň podle pomůcek ani na základě výsledků daňové kontroly. To byly přitom v dané situaci jediné možnosti, jak daň stanovit, což vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, Sb. NSS 3566/2017 (pozn. soudu: žalobce uvedl datum a číslo jednací na něj navazujícího rozsudku).
4. Ve třetím žalobním bodě žalobce rozporoval tvrzení žalovaného, že mu ve výzvách k podání dodatečných daňových přiznání byly sděleny pochybnosti, ke kterým se má vyjádřit. Správce daně ve výzvách pouze uvedl, že lze předpokládat doměření daně a proč. Nežádal však, aby žalobce předložil důkazy či vysvětlení. Nejednalo se o výzvu podle § 92 odst. 4 daňového řádu, ale o pokyn k umožnění realizace povinnosti tvrzení daňového subjektu, který však neslouží k dialogu mezi daňovou správou a jednotlivcem, což plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 2 Afs 209/2014-23.
5. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgány nesprávně vycházely ze skutečností uvedených v usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalovaný na základě usnesení tvrdí, že všechny šetřené daňové doklady byly vystaveny za fiktivní plnění, jež ve skutečnosti neproběhla. V usnesení však nejsou obsaženy prokázané závěry, ale pouze důvodná podezření policejního orgánu, která se budou v trestním řízení teprve ověřovat. Nejde z něj tudíž vycházet jako z důkazu. Doměření daně je tak postaveno pouze na domněnkách policejního orgánu. Žalovanému přitom nic nebránilo, aby sám provedl dokazování a nečekal na pravomocné rozhodnutí v trestním řízení. Musel by si však sám obstarat důkazy, řádně je zhodnotit a uvést důvody, proč se podle něj to, co je uvedeno v usnesení, skutečně stalo.
6. Žádný podklad v provedených důkazech nemá ani závěr, že RENE, s. r. o., neoprávněně zahrnovala šetřené fiktivní faktury do kontrolních hlášení i do daňových přiznání k DPH za účelem oklamání automatizovaných kontrolních systémů finanční správy. Ani z odposlechů pořízených před zahájením trestního řízení neplyne žádná relevantní skutečnost pro doměření daně. Žalovaný taktéž nemůže předjímat, zda to, co žalobci policejní orgán zabavil, bylo jeho kompletní účetnictví, a opírat o to důvodnost doměření daně.
7. Žalovaný dále nesprávně přičítá žalobci k tíži skutečnosti, které nijak nesouvisí s předmětnými zdanitelnými plněními, ale pouze s obecným fungováním RENE, s. r. o. Daňové orgány vůbec nevedly dokazování za účelem ověření toho, zda bylo plnění uskutečněno a použito pro účely uskutečňování zdanitelných plnění. Nebyly tudíž oprávněny neuznat nárok na odpočet DPH z plnění od RENE, s. r. o. Daňové orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rovněž postupovaly nezákonně, když doměřily žalobci daň, aniž by postavily najisto, že uplatnil nárok na odpočet daně, který mu je odebírán.

8. V pátém žalobním bodě žalobce namítal, že daňové orgány nebyly oprávněny vyžadovat od Policie ČR informace z trestního řízení a následně je použít jako důkazní prostředky v daňovém řízení. Nešlo totiž o informace nezbytné pro správu daní, neboť je bylo možné získat též daňovou kontrolou.
9. Podle § 60 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), je Policie ČR oprávněna zpracovávat osobní údaje v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů. Správa daní ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu mezi tyto úkoly nespadá. Sporné údaje tudíž nemohly být správci daně předány na základě § 60 odst. 1 zákona o policii.
10. K předání údajů správci daně mohlo dojít buď na základě § 78 zákona o policii nebo na základě § 57 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Obě tato ustanovení výslovně obsahují podmínku nezbytnosti údajů pro správu daní. Zároveň poskytnutí údajů představuje potenciální zásah do práva na soukromí, případně též práva na informační sebeurčení. Je tedy nutné, aby tento zásah obstál v testu proporcionality. Poskytnutí (vyžádání) údajů proto musí být: 1. způsobilé k naplnění sledovaného cíle (správy daní); 2. nezbytné k dosažení tohoto cíle (neexistuje mírnější prostředek); 3. přiměřené v užším slova smyslu.
11. Žalobce uznává, že poskytnutí údajů může být vhodné ke správnému zjištění a stanovení daně. Není však nezbytné. Klíčové je v tomto směru zejména rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, kdy správce daně vychází primárně z tvrzení a důkazních prostředků daňového subjektu, nezjišťuje tedy z vlastní iniciativy skutkový stav v souladu se zásadou materiální pravdy. Mírnějším prostředkem, který by současně zachoval právo žalobce na vzájemnou spolupráci při stanovení daně podle § 6 odst. 2 daňového řádu, byla daňová kontrola. Žalovaný přitom uvedl, že informace od Policie ČR získal při nahlížení do spisu coby poškozený a z napadeného rozhodnutí neplyne, že by před jejich použitím provedl test proporcionality.

Vyjádření žalovaného

12. K prvnímu a třetímu žalobnímu bodu žalovaný souhrnně uvedl, že žalobce byl vyzván k podání dodatečných daňových přiznání k DPH ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu, neboť vznikly důvodné pochybnosti o tom, zda fakticky došlo k uskutečnění tvrzených zdanitelných plnění. Bylo tedy na něm, aby prokázal, že uplatnil nárok na odpočet daně v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). Žalobce se však k pochybnostem správce daně vůbec nevyjádřil ani nepředložil žádné důkazní prostředky.
13. Žalobce namítá nevydání výzvy podle § 92 odst. 4 daňového řádu. Žalovaný však postupoval v souladu s § 92 odst. 5 daňového řádu a unesl své důkazní břemeno ohledně důvodných pochybností o uskutečnění předmětných plnění.
14. Žalobce na jednu stranu tvrdí, že správce daně ve výzvách k podání dodatečných daňových přiznání neuvedl pochybnosti, ke kterým se má žalobce vyjádřit. Na druhou stranu však uvádí, že mu správce daně sdělil, že daň bude doměřena a proč. Žalobce si musí být vědom, že ve výzvách bylo uvedeno, proč správce daně nabyt vážné pochybnosti o uskutečnění plnění. Výzvy tedy byly odůvodněny v souladu se zákonnými požadavky a na jejich základě následně přešlo důkazní břemeno na žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

15. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že pokud daňový subjekt nepodá dodatečné daňové přiznání ani na výzvu správce daně, může být daň stanovena pomůckami nebo dokazováním. Dokazování je přitom preferováno zákonem i judikaturou správních soudů. Správce daně zvolil tento způsob, neboť disponoval dostatečnými informacemi z trestního řízení. Z usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 1 Afs 183/2014 nevyplývá, že by v dané věci nešlo stanovit daň dokazováním. Usnesení se týká zcela jiné situace a žalobce jej vytrhuje z kontextu. Usnesení bylo navíc vydáno v roce 2016, tedy v době účinnosti předchozího znění § 143 odst. 3 písm. b) daňového řádu, které však bylo od 1. 1. 2021 změněno.
16. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný podotkl, že žalobce pouze zpochybňuje procesní kroky správce daně. Nadále však nepředkládá žádné důkazní prostředky, kterými by prokázal uplatněný nárok na odpočet daně. Správce daně není povinen prokázat, že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak to tvrdí daňový subjekt, či prokázat namísto daňového subjektu, jak se transakce uskutečnila. Postačí, pokud prokáže existenci vážných a důvodných pochybností o souladu se skutečností, což se stalo. Nepostavil je přitom na domněnkách policejního orgánu, nýbrž na celé řadě skutečností blíže popsanych v napadeném rozhodnutí.
17. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že Policie ČR neprováděla v předmětné věci správu daní, ale v souladu s § 2 zákona o policii plnila úkoly dle trestního řádu. Konkrétně shromažďovala důkazy v rámci přípravného řízení, na jejichž základě bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a jeho jednatelů pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby.
18. Část informací byla od Policie ČR získána na základě žádosti, část byla získána nahlížením do trestního spisu, neboť Česká republika vystupuje v řízení jakožto poškozená. Nejednalo se tedy o „prosté“ předání informací podle § 78 zákona o policii a § 57 odst. 1 písm. d) daňového řádu, jak naznačuje žalobce. Dikce § 93 odst. 2 daňového řádu pak výslovně předpokládá, že v daňovém řízení budou jako důkazní prostředky použity i podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci.
19. Kolizi práva státu na náhradu zkrácené daně a žalobcova práva na soukromí vyřešil již zákonodárce tím, že trestní spis je zpřístupněn i poškozenému, přičemž správce daně je oprávněn podklady ze spisu použít i v daňovém řízení (§ 65 trestního řádu ve spojení s § 93 odst. 2 daňového řádu). Právo poškozeného na náhradu škody je tak upřednostněno před právem na soukromí, aplikace testu proporcionality tak není na místě. Žalobce navíc neuvádí, jak mělo být přístupem správce daně do trestního spisu zasaženo do jeho práva na soukromí, hovoří pouze o potenciálním zásahu.
20. Obdobnou situací se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017-78. V daném případě získal správce daně část informací nahlédnutím do trestního spisu a část mu byla zaslána policejním orgánem. Nejvyšší správní soud dovodil, že podklady byly získány v souladu se zákonem, a to na základě zmocnění v § 57 daňového řádu. V nyní řešené věci mohl správce daně nahlížet do trestního spisu jako poškozený. Pokud mu policejní orgán zaslal určité spisy, nemohlo to být v rozporu se zákonem.

Jednání před soudem

21. Při jednání dne 18. 5. 2026 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci. Žalobce poukázal na recentní nález Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2026, sp. zn. I. ÚS 2862/2025, vysvětlující omezení

možnosti daňových orgánů vycházet z výsledků trestního řízení. Žalobce měl za to, že jejich použitím by došlo k popření principu presumpce neviny a zákazu sebeobviňování, jelikož by v daňovém řízení musel vyvracet to, co je mu kladeno za vinu v trestním řízení.

22. K dotazu soudu oba účastníci výslovně uvedli, že nemají důkazní návrhy.

Posouzení žaloby soudem

23. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
24. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.*
26. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu, *pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.*
27. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
28. Podle § 143 odst. 3 písm. a) a b) daňového řádu *k doměření daně z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly, nebo v případě, kdy daňový subjekt nevyhoví výzvě k podání dodatečného daňového tvrzení.*
29. Podle § 145 odst. 2 daňového řádu, *pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.*
30. Žalobce v prvním až třetím žalobním bodě brojil proti zvolenému procesnímu postupu správce daně.
31. Ze správního spisu vyplývá následující:
- Dne 3. 7. 2023 správce daně obdržel od Národní centrály proti organizovanému zločinu (dále jen „NCOZ“) usnesení č. j. NCOZ-3159-372/TČ-2023-412303-F-C, jímž bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby mj. proti jednatelům žalobce (dále jen „usnesení o zahájení trestního stíhání I“).
 - Dne 22. 2. 2024 správce daně obdržel od NCOZ usnesení č. j. NCOZ-3159-993/TČ-2023-412303-F-C, jímž bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání téhož trestného činu mj. proti žalobci (dále jen „usnesení o zahájení trestního stíhání II“).
 - Dne 1. 3. a 18. 3. 2024 správce daně vyzval žalobce k podání dodatečných daňových přiznání k DPH. Všechny výzvy obsahují informaci o tom, že disponuje usnesením o zahájení trestního stíhání I, z něž vyplývá, že žalobce uplatňoval nároky na odpočet daně z fiktivních zdanitelných plnění. Následně jsou blíže specifikována jednotlivá sporná plnění včetně jejich výše (označením konkrétního daňového dokladu apod.). Na závěr je konstatováno, že na základě zjištění NCOZ lze předpokládat, že u těchto

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

plnění nebyly splněny podmínky pro uplatnění odpočtu na DPH dle § 72–73 ZDPH, a že dojde k doměření daně.

- Žalobce na tyto výzvy nereagoval, a to ani poté, co mu byla správce daně k jeho žádosti prodloužena lhůta pro vyjádření se k nim.
 - Dne 4. 11. 2024 správce daně podle § 57 odst. 1 písm. c) daňového řádu požádal NCOZ o poskytnutí vybraných dokumentů z trestního spisu. V reakci ze dne 6. 11. 2024 mu byla zaslána jen část dokumentů, konkrétně účetní doklady žalobce (hlavní knihy, knihy závazků, obrátové předvahy, pokladní knihy a účetní deníky za roky 2016–2022 a různé daňové doklady přijaté v tomtéž období).
 - Dne 11. 11. 2024 byly úřední osoby správce daně nahlížet do trestního spisu vedeného v souvislosti s trestním stíháním jednatelů žalobce. Z trestního spisu byly pořízeny fotokopie protokolu o vydání věci (kompletního účetnictví žalobce) ze dne 27. 6. 2023, protokolů o výsledcích obou obviněných jednatelů žalobce ze dnů 11. 7. a 28. 6. 2023, úředního záznamu ze dne 8. 11. 2023 o konečném vyhodnocení odposlechu telekomunikačního provozu u telefonního čísla Jany Chmelařové (jednatelky RENE, s. r. o.) a úředního záznamu ze dne 16. 9. 2024 o vyhodnocení zajištěných mobilních telefonů Jany Chmelařové.
 - Dne 12. 11. 2024 správce daně provedl vlastní vyhledávací činnost, při níž zjišťoval informace o RENE, s. r. o. Téhož dne vyzval Komerční banku, a.s., a UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., k zaslání výpisů z bankovních účtů žalobce, které mu byly následně poskytnuty.
 - Dne 20. 1. 2025 správce daně sepsal úřední záznamy o provedeném dokazování. V nich je popsáno původní daňové tvrzení žalobce pro dané zdaňovací období (včetně nárokováného odpočtu a přijatých zdanitelných plnění), poté je rekapitulován dosavadní průběh doměřovacího řízení. Dále následuje seznam jednotlivých důkazních prostředků, převážně se jedná o důkazy z trestního spisu. Na základě hodnocení důkazů je vždy konstatováno, která plnění přijatá od RENE, s. r. o., se dle správce daně neuskutečnila, a v jakém rozsahu tedy nebude uznán nárok na odpočet daně a dojde k jejímu doměření.
 - Dne 5. 2. 2025 prvostupňový správce daně vydal dodatečné platební výměry, žalovaný v odvolacím řízení nedoplňoval spis o další podklady ani nedoplňoval dokazování.
32. Z výše uvedeného je patrné, že správce daně na základě zjištění NCOZ nabyt pochybnosti o správnosti daňových tvrzení žalobce. Postupoval proto dle § 145 odst. 2 daňového řádu a vyzval žalobce, aby ve stanovené lhůtě podal dodatečná daňová tvrzení. Jelikož žalobce na výzvy nereagoval, došlo dle § 145 odst. 4 daňového řádu po uplynutí stanovené lhůty *ex lege* k zahájení doměřovacího řízení. V doměřovacím řízení správce daně v souladu s § 143 odst. 3 písm. b) daňového řádu doměřil daň z moci úřední. Učinil tak na základě dokazování bez současného provedení daňové kontroly, neboť měl za to, že informace z trestního spisu představují dostatečný základ pro doměření daně.
33. Žalobce především namítal, že daň nemohla být doměřena na základě dokazování. Správce daně měl podle něj buď zahájit daňovou kontrolu, nebo stanovit daň podle pomůcek. Žalobce rovněž tvrdil, že postupem správce daně byl zbaven možnosti unést své důkazní břemeno.

34. Soud nesouhlasí s tím, že v dané procesní situaci přicházelo v úvahu výhradně provedení daňové kontroly, nebo stanovení daně podle pomůcek. Judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila, že pokud daňový subjekt nevyhoví výzvě dle § 145 odst. 2 daňového řádu, může správce daně doměřit daň i bez předchozí daňové kontroly, a sice nikoli pouze na základě pomůcek, ale též na základě dokazování prováděného mimo kontrolní postup, které, je-li možné daň dokazováním stanovit, má před pomůckami přednost (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 Afs 349/2017-31, ze dne 9. 5. 2019, č. j. 6 Afs 323/2018-38, ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 Afs 394/2018-33, ze dne 30. 11. 2022, č. j. 6 Afs 391/2021-31 a ze dne 11. 12. 2024, č. j. 3 Afs 314/2023-38).
35. Odkaz žalobce na usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 1 Afs 183/2014-55, resp. na něj navazující rozsudek, není příslušný. Usnesení rozšířeného senátu bylo vydáno za odlišné procesní situace a řešilo jinou otázku – zda tehdy, kdy se správce daně dozví (jinak než na základě daňové kontroly) o skutečnostech nasvědčujících tomu, že by daňovému subjektu měla být doměřena daň, je nejdříve povinen vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového přiznání podle § 145 odst. 2 daňového řádu, nebo může „bez dalšího“ zahájit daňovou kontrolu. Rozšířený senát dospěl k závěru, že (až na výjimky) je správce daně nejdříve povinen učinit výzvu dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Přesně tak správce daně v nyní projednávané věci postupoval.
36. Soud dále konstatuje, že dle judikatury je při stanovení daně dokazováním mimo daňovou kontrolu zapotřebí náležitě dbát na zachování procesních práv daňového subjektu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku sp. zn. 9 Afs 394/2018, *„jakkoliv může být správce daně přesvědčen o tom, že má dostatek podkladů pro stanovení daně dokazováním, dokazování při správě daní podléhá určitým pravidlům a nemůže proběhnout zcela bez účasti či dokonce bez vědomí daňového subjektu. Je-li totiž stanovení daně dokazováním mimo daňovou kontrolu vedeno úmyslem šetřit práva daňového subjektu zvolením méně ‚invazivního‘ postupu, nesmí to znamenat, že tímto postupem zároveň dojde ke snížení ochrany jeho procesních práv. Dokazování při stanovení daně mimo daňovou kontrolu bude vždy podléhat základním zásadám a obecným ustanovením o dokazování v daňovém řízení, tedy zejména § 8 a § 92 a násl. daňového řádu. Daňový řád však zároveň neobsahuje konkrétní úpravu postupu před vydáním rozhodnutí o stanovení daně dokazováním mimo daňovou kontrolu. V takovém případě je nutné hledat vodítko v ustanoveních vztahujících se k ukončení jiných postupů, zejména k ukončení daňové kontroly (§ 88 odst. 2 daňového řádu), dokazování v rámci odvolacího řízení (§ 115 odst. 2 daňového řádu) či postupu k odstranění pochybností (§ 89 odst. 2 a § 90 odst. 2 daňového řádu). Všechny výše zmíněné postupy mají společného jmenovatele v tom, že daňovému subjektu je nejen umožněno navrhnout důkazy, neboť břemeno důkazní leží podle § 92 odst. 3 daňového řádu zčásti na něm, ale zejména seznámit se, a to ještě před vydáním rozhodnutí, se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, k výsledkům dokazování se vyjádřit, a případně také navrhnout provedení dalších důkazů. Ačkoliv je tedy správce daně při stanovení daně dokazováním mimo daňovou kontrolu oproštěn od nutnosti vyhotovit zprávu o daňové kontrole a seznámit s ní daňový subjekt, je nutné trvat na tom, aby daňovému subjektu umožnil přinejmenším zúčastnit se dokazování a vyjádřit se k jeho výsledkům ještě před vydáním rozhodnutí ve věci samé (viz také nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02, a ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 173/01).“*
37. Soud má za to, že žalobci nebyly v průběhu dokazování mimo daňovou kontrolu poskytnuty náležité procesní záruky, což však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

38. Z výše uvedeného shrnutí daňového řízení je patrné, že správce daně nejdříve vyzval žalobce k podání dodatečných daňových tvrzení. Teprve poté, co žalobce na výzvy nereagoval, prováděl správce daně vyhledávací činnost – požádal NCOZ o listiny z trestního spisu, nahlížel do něj, oslovil bankovní instituce apod. Po shromáždění všech podkladů sepsal úřední záznamy o provedeném dokazování a následně vydal rozhodnutí (platební výměry).
39. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce byl před vydáním platebních výměrů jakkoli informován o obsahu a rozsahu shromážděných podkladů nebo vyrozuměn o provedeném dokazování. Žalobce se tak o podkladech rozhodnutí a o výsledku dokazování dozvěděl až z platebních výměrů. Žalobce rovněž nebyl vyzván, aby se vyjádřil k provedeným důkazům, případně navrhl své důkazy.
40. Za dostačující nelze považovat to, že žalobce měl možnost se vyjádřit k výzvám k podání dodatečných daňových tvrzení. Výzvy jsou odůvodněny tak, že správce daně na základě usnesení o zahájení trestního stíhání I nabytí pochybnosti o správnosti daňových tvrzení žalobce. Usnesení o zahájení trestního stíhání I má však více než 500 stran. Pouhý odkaz na něj proto nevymezuje pochybnosti správce daně natolik konkrétním způsobem, aby se proti nim mohl daňový subjekt účinně bránit. Zbylé důkazy správce daně ostatně shromažďoval a hodnotil až po vydání výzev. Žalobce proto nemohl být již na základě výzev dopodrobna seznámen s tím, v čem konkrétně správce daně spatřoval nevěrohodnost jeho daňových tvrzení. Toto podrobnější hodnocení je obsaženo až v platebních výměrech.
41. Pochybení správce daně nenapravil ani žalovaný. Soud připomíná, že dle daňového řádu i judikatury správních soudů má odvolací daňové řízení nejen povahu přezkumnou, ale ve vztahu k pochybením správce daně také nápravnou. Veškeré zjištěné vady by tak měly být odstraněny v odvolacím řízení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Afs 178/2016-18, a tam citovaná judikatura).
42. Soud však konstatuje, že vady řízení nevedou bez dalšího k závěru o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Je třeba zvážit, zda porušení procesních práv účastníka řízení mohlo vést také k porušení jeho hmotných práv. Je tak nutné posoudit, zda by v případě, kdy by k vadě řízení nedošlo, mohlo daňové řízení skončit jiným, pro žalobce příznivějším způsobem. Žalobce by tudíž musel konkrétně tvrdit, jak by postupoval, pokud by mu byly poskytnuty náležité procesní záruky, tedy jaké důkazní prostředky by navrhoval k prokázání svých tvrzení, resp. k vyvrácení tvrzení správce daně, popř. jak by se vyjádřil k výsledkům předchozího dokazování provedeného správcem daně. Takové tvrzení žalobce by muselo být plausibilní, tj. nesmělo by být naprosto obecné, hypotetické či mimoběžné k předmětu daňového řízení, neboť v takovém případě by bylo vyloučeno, aby se na výsledku správního řízení něco změnilo.
43. Žalobce žádné tvrzení, které by odpovídalo právě uvedeným požadavkům, nepředestřel, a to ani v daňovém řízení, ani v řízení před soudem. Ačkoli přitom nebyl správcem daně dodržen správný procesní postup, nelze odhlédnout od toho, že od okamžiku vydání platebních výměrů byl žalobce fakticky seznámen s výsledky dokazování a úvahami správce daně. Žalobci nic nebránilo navrhnout důkazy v odvolacím řízení, popř. v soudním řízení. Žalobce ve svém odvolání nepředložil žádné vlastní důkazy a netvrdil žádné skutečnosti, jimiž by se pokusil rozptýlit pochybnosti správce daně o tom, zda se předmětná plnění uskutečnila. Jeho stěžejním a jediným argumentem ke zjištěnému skutkovému stavu je to, že dle jeho názoru nelze v daňovém řízení použít důkazy získané z trestního řízení, resp. že důkazy byly získány v rozporu se zákonem a nejsou proto v daňovém řízení použitelné (§

- 93 odst. 1 daňového řádu). Totéž platí pro soudní řízení a obsah žaloby. Žalobce skutkový stav zjištěný daňovými orgány ničím nevyvrací a netvrdí svou plausibilní alternativní verzi.
44. Na základě výše uvedeného tak soud dospěl k závěru, že dotčená vada řízení před daňovými orgány neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
 45. Podle § 57 odst. 1 písm. d) daňového řádu *povinnost poskytnout údaje na základě vyžádání správce daně mají orgány veřejné moci a osoby, které zpracovávají jiné údaje nezbytné pro správu daní.*
 46. Podle § 78 odst. 1 zákona o policii *policie předává [...] a dalším orgánům veřejné správy informace včetně informací zpracovávaných v policejních evidencích, které získala při plnění svých úkolů, je-li to nezbytné pro plnění úkolů v rámci jejich působnosti.*
 47. Podle § 88 odst. 6 věta třetí trestního řádu *v jiné trestní věci, než je ta, v níž byl odposlech a záznam telekomunikačního provozu proveden, lze záznam jako důkaz užít tehdy, pokud je v této věci vedeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v odstavci 1, nebo souhlasí-li s tím uživatel odposlouchávané stanice.*
 48. Pokud jde o čtvrtý a pátý žalobní bod, soud nejprve k tvrzením žalobce, jež zazněla při jednání, uvádí, že jím odkazovaný nálezný sp. zn. I. ÚS 2862/2025 řešil zásadně odlišnou situaci oproti nyní projednávané věci. Předně, v tamějším případě nebyl stěžovatel účastníkem trestního řízení, protože ho nemohl nijak ovlivnit, v nyní projednávané věci bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání. Druhý rozdíl, který je v této věci podstatnější, spočívá v tom, že v tamějším případě stěžovatel ve správním i soudním řízení navrhoval výslechy svědků a tvrdil alternativní verzi příběhu, důkazní návrhy však byly odmítnuty jako nadbytečné, s čímž se Ústavní soud neztotožnil. V nyní projednávané věci žalobce ani ve správním, ani v soudním řízení žádné konkrétní důkazní prostředky nenavrhoval a netvrdil alternativní verzi příběhu, tj. uskutečnění sporného plnění.
 49. Soud nemůže přisvědčit tezi žalobce, že použitím (převzetím) podkladů z trestního řízení v daňovém řízení je porušen či ohrožen princip presumpce neviny a zákaz sebeobviňování. Logikou žalobce by daňové orgány v průběhu trestního řízení zřejmě vůbec nesměly vést daňové řízení, poněvadž by jakékoli tvrzení daňového subjektu mohlo tento subjekt poškodit v trestním řízení.
 50. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 2 Afs 33/2011-78, „je třeba zdůraznit, že trestní řízení a řízení daňové, respektive jejich výsledky, nejsou vnitřně provázány a není mezi nimi vztah závislosti *de iure* ani *de facto*. Ačkoliv jsou v praxi často vedeny oba druhy řízení pro týž skutek, výsledky bývají mnohdy zcela rozdílné. Příčinou je jak odlišný předmět těchto řízení (potrestání protiprávního jednání v trestním řízení, při současném garantování všech záruk plynoucích z povahy trestního obvinění, oproti řádnému stanovení a vybrání daně v řízení daňovém – k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího soudu, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího soudu pod č. Rt 29/1982), tak i zásady a způsoby jejich vedení, zejména při dokazování. Odlišnost obou řízení z hlediska procesu se nejmarkantněji projevuje v tom, že v trestním řízení je to příslušný orgán státu (státní zástupce), kdo je povinen prokázat, že obžalovaný spáchal trestný čin (čímž by byla prolomena jeho zákonem presumovaná nevina); naproti tomu v řízení daňovém je na daňovém subjektu, aby prokázal správnost svých tvrzení, tedy na něm leží důkazní břemeno ohledně řádného splnění daňové povinnosti. Příznivý výsledek trestního řízení pro obžalovaného proto může být ovlivněn i nedostatkem důkazů shromážděných v jeho neprospěch, zatímco v daňovém řízení může mít shodná skutková situace (s ohledem na

opačně nastavené důkazní břemeno) pro tutéž osobu (zde v postavení daňového subjektu) výsledek zcela opačný. Dále nelze opomenout, že rovněž okruh dokazovaných skutečností je v trestním řízení nepoměrně širší než v řízení daňovém; jde zejména o subjektivní stránku jednání obžalovaného (prokázání příslušné formy zavinění), která je imanentní podmínkou pro uznání trestní odpovědnosti – ta je ovšem v daňovém řízení irelevantní (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 8 Afs 4/2011-71).“.

51. Soud shrnuje, že daňové a trestní řízení sledují zcela odlišné cíle, v prvním případě je to správné zjištění a stanovení daně, v druhém případě jde o náležité zjištění trestných činů a spravedlivé potrestání pachatelů. Zákon nezapovídá, aby ve vztahu k obdobným skutečnostem bylo paralelně vedeno daňové a trestní řízení. Nemělo by to koneckonců ani logiku, právě s ohledem na rozdílné cíle daňového a trestního řízení.
52. K citovanému rozsudku lze dodat, byť to z něj vyplývá implicitně, že daňové a trestní řízení mohou dospět jak k totožným, tak k odlišným skutkovým závěrům, resp. mohou mít na určité aspekty totožný či odlišný názor. Soud podotýká, že nezávislost těchto řízení nevede k závěru, že daňové orgány nemohou přebírat podklady z trestního řízení, což vysvětluje níže, kde se soud věnuje také námitce rozložení důkazního břemene, z něhož žalobce dovozuje nepřiléhavé závěry pro nyní projednávanou věc.
53. Daňové orgány tedy nerozhodovaly o vině žalobce a o uložení trestu, zabývaly se výhradně správným stanovením daně z hlediska fakticity plnění. Nadto rozhodnutí daňových orgánů nejsou vystavěna na tom, že by daň bez dalšího stanovily na základě podkladů z trestního řízení. Správci daně tyto podklady (konkrétně usnesení o zahájení trestního stíhání I) sloužily nejprve k tomu, aby jimi podložil své důvodné pochybnosti o fakticitě plnění, čímž úspěšně přenesl důkazní břemeno na žalobce. Následně správce daně provedl i vlastní dokazování, na jehož základě a po řádném zhodnocení všech důkazů uzavřel, že nebyla prokázána fakticita dotčených plnění.
54. Navíc si žalobce v konečném důsledku protiřečí, když na jednu stranu tvrdí, že se nemohl v daňovém řízení hájit z hlediska prokazování fakticity plnění, aby si neuškodil v trestním řízení, na druhou stranu se domáhal toho, aby byla zahájena daňová kontrola, kterou považuje za mírnější prostředek, poněvadž to zachovává jeho právo na spolupráci s daňovými orgány. Soudu přitom není zřejmé, jak si žalobce tuto spolupráci představuje, tvrdí-li zároveň, že se nijak hájit nemůže, jelikož by si tím uškodil v trestním řízení. I v rámci daňové kontroly by totiž docházelo k přenášení důkazního břemene na žalobce, jenž by musel vyvracet důvodné pochybnosti daňových orgánů.
55. Pokud jde o využitelnost materiálů získaných v rámci trestního řízení jako důkazních prostředků v rámci řízení daňového, judikatura Nejvyššího správního soudu ji obecně uznává (srov. rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, Sb. NSS 1572/2008, ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009-57, Sb. NSS 1936/2009, ze dne 5. 8. 2020, č. j. 10 Afs 43/2020-35, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 6 Afs 257/2017-31, či ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 Afs 105/2020-45).
56. Ostatně i sám žalobce poukazuje na § 57 odst. 1 písm. d) daňového řádu a § 78 odst. 1 zákona o policii. Domnívá se, že předání usnesení o zahájení trestního stíhání mohlo být sice vhodné, nikoli ovšem nezbytné pro správu daní. Tento svůj názor opírá zejména o rozložení důkazního břemene v daňovém řízení mezi správcem daně a daňovým subjektem. Dle žalobce měl proto žalovaný využít mírnějšího prostředku, který by současně zachoval právo

žalobce na vzájemnou spolupráci při stanovení daně dle § 6 odst. 2 daňového řádu, tj. daňovou kontrolu.

57. Soud se s přesvědčením žalobce neztotožňuje. Správce daně mohl provádět dokazování mimo daňovou kontrolu, což již soud podrobně odůvodnil výše, když nevěšel na námitky prvního až třetího žalobního bodu. Soud opakuje, že žalobce v daňovém ani v soudním řízení netvrdí nic konkrétního ke skutkovému stavu, nerozporuje daňovými orgány zjištěný skutkový stav, neuvádí, jaké důkazy by navrhoval atd.
58. Žalobcův poukaz na rozložení důkazního břemene je zcela obecný, a nadto pomíjí, že se jednalo o doměřovací řízení. Správci daně vznikly důvodné pochybnosti o fakticitě zdanitelných plnění přijatých žalobcem. V tomto směru tíží důkazní břemeno správce daně, jeho unesením dochází k přechodu důkazního břemene zpět na daňový subjekt. Správce daně tak musel vynaložit aktivitu ke zjišťování skutkového stavu. Žalobcem sugerovaná spolupráce správce daně s daňovým subjektem pak není vyloučena tím, že se dokazování provádí mimo daňovou kontrolu. Daňový subjekt je i v takové situaci oprávněn navrhopvat důkazy, vyjadřovat se a být procesně aktivní. V daném případě sice daňové orgány nepostupovaly procesně bezvadně, leč s ohledem na nekonkrétnost námitek žalobce k dokazování je toto jejich pochybení nerozhodné.
59. Námitka žalobce, že daňové orgány neprovedly náležitý test proporcionality, je dle soudu naprosto obecná. Žalobce toliko zmínil jeho algoritmus s tím, že poskytnuté údaje jsou i dle jeho názoru vhodné, nikoli však nezbytné pro správu daní. Nijak se přitom nevyjádřil k argumentům žalovaného, že část informací byla od Policie ČR získána nahlížením do trestního spisu, neboť Česká republika vystupuje v řízení jakožto poškozená. Dle žalovaného tím tedy zákonodárce vyřešil kolizi práva státu na náhradu zkrácené daně a žalobcova práva na soukromí, neboť daňové orgány jsou oprávněny do trestního spisu nahlížet a podklady z něj použít i v řízení daňovém (§ 65 trestního řádu ve spojení s § 93 odst. 2 daňového řádu). Test proporcionality tak nebyl na místě, nadto žalobce dotčení svých práv ani blíže nespecifikoval, hovoří pouze o potenciálním zásahu. Soud pak úvahám žalovaného přitakává.
60. Soud nepřehlédl, že obě usnesení o zahájení trestního stíhání opírají své závěry mj. o odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, přičemž dřívější judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2014, č. j. 2 Afs 45/2012-62) zapovídala využití odposlechů z trestního řízení coby důkazních prostředků v daňovém řízení. Tato okolnost však dle soudu nevede k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, jak je vysvětleno níže.
61. Předně soud konstatuje, že obě usnesení o zahájení trestního řízení nebyla jedinými důkazy či okolnostmi, na nichž daňové orgány založily své pochybnosti. Správce daně opatřil z účetnictví žalobce, které bylo zajištěno Policií ČR, opisy šetřených daňových dokladů. Účetnictví však neobsahovalo žádné jiné důkazní prostředky (např. smlouvy), což daňové orgány označily za velmi neobvyklé s ohledem na skutečnost, že objem fakturace šetřených plnění činil včetně DPH téměř 9 milionů Kč. Soud k tomu opakuje, že žalobce žádné důkazy nenavrhoval ani v daňovém, ani v soudním řízení.
62. Správce daně rovněž učinil vlastní zjištění korespondující s poznatky z trestního řízení. RENE, s. r. o., sídlí na virtuální adrese a v letech 2020–2023 neměla dle evidence České správy sociálního zabezpečení žádné zaměstnance. V důsledku neplnění daňových povinností se RENE, s. r. o., stala dne 17. 8. 2022 nespolehlivým plátcem. Přijatá zdanitelná

plnění byla RENE, s. r. o., vykazována od ledna 2020 do května 2023 v milionových částkách v oddílu B3 kontrolních hlášení, tj. bez identifikace dodavatelů. Minimálně od června 2020 do února 2023 za RENE, s. r. o., podávala kontrolní hlášení a daňová přiznání k DPH její jednatelka Jana Chmelařová, u níž si jednatel žalobce Libor Salaba dle odposlechů objednával fiktivní fakturaci. Na osobním daňovém účtu RENE, s. r. o., byl ke dni 12. 11. 2024 evidován nedoplatek DPH ve výši 7 097 414 Kč.

63. Soud proto uzavírá, že výše uvedené skutečnosti ve svém souhrnu podporují závěry daňových orgánů.
64. Nadto se soud nedomnívá, že by obě usnesení o zahájení trestního stíhání byla v předmětném daňovém řízení procesně nepoužitelná pouze proto, že vycházejí mj. z odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu. Soud k tomu odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 6. 2025, č. j. 17 Af 21/2024-54. V odkazované věci se zdejší soud rovněž zabýval situací, kdy kromě odposlechů vycházely daňové orgány i z jiných materiálů, a to jak z trestního spisu, tak těch získaných vlastní vyhledávací činností, což zdejší soud aproboval. Zdejší soud také jednoznačně uzavřel, že uznává-li judikatura obecnou využitelnost materiálů získaných v rámci trestního řízení jako důkazních prostředků v rámci řízení daňového, pak lze bezpochyby využít i samotnou listinu usnesení o zahájení trestního stíhání. Není rozhodné, zda jsou skutkové závěry orgánů činných v trestním řízení formulovány na základě odposlechů. Omezení dle § 88 odst. 6 trestního řádu se totiž vztahuje na samotné odposlechy, nikoli na skutkové závěry formulované orgány činnými v trestním řízení na základě těchto odposlechů. *Ad absurdum* by totiž absolutní nepoužitelnost odposlechů z trestního řízení v daňovém řízení znamenala, že byl-li rozsudek trestního soudu ohledně spáchání daňového deliktu opřen mj. o odposlechy, daňové orgány by nemohly z daného rozsudku vycházet, protože by byl „kontaminován“ provedenými odposlechy. Právě uvedené závěry jsou dle soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.
65. Soud dále akcentuje judikturní vývoj. Zatímco dřívější judikatura zapovídala využití odposlechů coby důkazních prostředků v daňovém řízení, recentní judikatura to s odkazem na evropskou právní úpravu a judikaturu Soudního dvora EU připouští, za dodržení určitých podmínek.
66. Dle rozsudku zdejšího soudu ze dne 3. 9. 2025, č. j. 8 Af 1/2025-70, důkazy získané dle § 88a a násl. trestního řádu v rámci trestního řízení, např. odposlechy či zajištěná elektronická komunikace, mohou být v daňovém řízení použity, pokud byly pořízeny zákonným způsobem (myšleno jejich zákonné získání v trestním řízení samotném), jejich použití je nezbytné a přiměřené účelu daňového řízení a daňovému subjektu byla zajištěna možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, čímž je zachováno jeho právo na obhajobu ve smyslu čl. 47 Listiny základních práv EU; takový postup je slučitelný s požadavky unijního práva, zejména čl. 2, čl. 250 odst. 1 a čl. 273 směrnice 2006/112/ES a čl. 325 Smlouvy o fungování EU. Závěry tohoto rozsudku byly následně potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2026, č. j. 5 Afs 219/2025-62, přičemž oba citované rozsudky vychází z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 17. 12. 2015, ve věci C-419/14.
67. Jak vyplývá z výše uvedeného, kromě zákonnosti získání důkazů v trestním řízení samotném, kterou ovšem žalobce nijak nerozpíral, je podstatné také zachování práva na obhajobu, tj. zajištění možnosti seznámit se s převzatými důkazy a vyjádřit se k nim. Jak soud uvedl ve vypořádání prvního až třetího žalobního bodu, daňové orgány nedodržely

v průběhu řízení náležitý procesní standard z hlediska seznámení žalobce s výsledky dokazování a výzvy k vyjádření, případně k navržení vlastních důkazů. Jelikož však soud současně dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci tato vada řízení nevedla k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, pak tento závěr musí nutně platit i pro použitelnost odposlechů, resp. z nich vzešlých závěrů obsažených v obou usneseních o zahájení trestního stíhání. Přístup žalobce, kdy nenavrhoval žádné vlastní důkazy a nepředestřel vlastní alternativní verzi skutkových zjištění (což mohl učinit i bez příslušné výzvy ze strany daňových orgánů), totiž znamená, že na svou obhajobu fakticky rezignoval.

Závěr

68. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
69. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. května 2026

Milan Tauber v.r.
předseda senátu